

Arrest

nr. 92 896 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in X (Georgië) en woont in het dorp X.

Op vraag van uw buurman M.L.(...) geeft u zich op om adjunct-voorzitter van kiesbureau nummer 30 in Borjomi te worden voor de verkiezingen van eind mei 2010. Daartoe volgt u eerst een aantal vormingen, gegeven door de Centrale Kiescommissie. Op de kiesdag zelf wordt u benaderd door een man, een

waarnemer van de overheid, die u verzoekt om de toelating om op het einde van de dag een aantal stembiljetten in de stembus te gooien, maar u weigert hem dat. Daarop bedreigt hij u.

Een week later ontmoet u deze man opnieuw aan een tankstation. Hij bedreigt u opnieuw en zegt dat hij u het leven moeilijk zal maken. Later wordt u in één maand tijd drie keer door de politie gestopt, waarbij uw wagen telkens doorzocht wordt. Om te vermijden dat ze drugs in uw wagen zouden leggen daarbij, had u ervoor gezorgd dat u telkens nog andere passagiers bij u had. Sindsdien gaat u niet meer naar huis maar verblijft u bij verschillende familieleden.

Op aanraden van uw buurman (een andere dan L.(...)) gaat u op 20 augustus 2010 naar Tbilisi om er mensen van Labour Party te ontmoeten. Volgens uw buurman zouden die u kunnen beschermen. U doet uw verhaal aan de ondervoorzitter P.J.(...). Hij vraagt u meer informatie en details te verzamelen en die hem later te bezorgen. Wegens tijdsgebrek doet u dit echter niet. U beslist wel om lid te worden van de Labour Party.

Korte tijd later wordt u opgebeld door een kennis die bij het Ministerie van Veiligheid werkt. Hij zegt u dat u beter kunt vertrekken uit Georgië of dat u anders erge dingen kan meemaken.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 31 augustus 2010. Vanuit Batumi gaat u met een passagiersbus naar Turkije. Van daar gaat u verder naar Griekenland waar u illegaal de grens oversteekt. U gaat verder met een boot naar Italië en zo via Frankrijk naar België. Daar komt u op 8 september 2010 aan en vraagt er de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Georgische identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs, een origineel attest van uw functie als adjunct-voorzitter van het kiesbureau, een origineel betalingsbewijs van de bank, een origineel krantenartikel en uw originele partijlidkaart van Labour Party.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent voor het heersende politieke regime in Georgië omwille van uw functie als adjunct-voorzitter van een kiesbureau: u had immers niet gedaan wat ze van u wilden op de verkiezingsdag; i.e. kiesfraude toestaan (CGVS p. 8-9). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw functie als adjunct-voorzitter van kiesbureau nummer 30 van Borjomi tijdens de verkiezingen van 30 mei 2010 niet betwist wordt. Dit blijkt immers duidelijk uit een aantal documenten die u neerlegt (meer bepaald de badge van de Centrale Kiescommissie die u op 26 april 2010 uitgereikt kreeg, het krantenartikel van de krant 'Borjomi' en het betalingsbewijs van de bank) en ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw verhaal over de vermeende kiesfraude die u zou vastgesteld hebben en de bedreigingen en de problemen vanwege de autoriteiten van uw land die u als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben. Ten eerste legt u bijzonder vage en inconsistente verklaringen af over de persoon die aan de basis zou hebben gelegen van uw problemen. Zo verklaart u dat de man die in het stemlokaal binnenkwam en van u eiste kiesfraude te gedogen een waarnemer van de overheid was. Als u vervolgens drie keer gevraagd wordt hoe u wist dat die man een waarnemer van de overheid was, blijkt u daar telkens geen antwoord op te kunnen geven. Als u deze vraag voor een vierde maal gesteld wordt, antwoordt u 'Ik zei al dat hij officieel geen waarnemer was, maar hij was gewoon aan het 'socializen' met leden van de Nationale Beweging. Hij keek naar iedereen. Hij zei aan mensen dat ze toch moesten weten voor wie ze moesten stemmen' (CGVS p. 9). Hiermee geeft u echter nog steeds geen sluitend antwoord op hoe u wist dat hij een waarnemer van de overheid was – dit kan van u als adjunct-voorzitter van een kiesbureau die daartoe opleidingen had gevolgd toch verwacht worden. Bovendien verklaart u niet te weten wat de naam was van die man. U verklaart wel dat hij een goede verhouding had met de chef van de politie, die vervolgens burgemeester van Borjomi is geworden, en dat die twee familie van elkaar zijn. Als u gevraagd wordt hoe die politiechef/burgemeester dan wel heet, verklaart u dat u het niet weet en dat u enkel zijn bijnaam, 'Spike', kent (CGVS p. 9). Aangezien u adjunct-voorzitter was van een kiesbureau in Borjomi, kan van u ook redelijkerwijs verwacht worden dat u de naam van de burgemeester van Borjomi kent, die volgens uw verklaringen familie was van de man die u bedreigde. Er kan

eveneens redelijkerwijs worden verwacht dat u toch een minimale inspanning zou hebben geleverd om te weten te komen wie er u precies had bedreigd. De kennis van identiteit van deze persoon is immers essentieel om een inschatting te maken van het risico dat u zou lopen. Het Commissariaat-generaal meent dat uw vage en inconsistente verklaringen over deze persoon, die aan de basis zou liggen van al uw problemen, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) over wat u zou meegemaakt hebben. Zo verklaart u op de DVZ dat u in uw kiesbureau 'verschillende overtredingen en vervalsingen' gezien heeft en dat u deze informatie naar buiten heeft gebracht, en dat er 'verschillende jongens' waren die u en uw collega's dwongen om de verkiezingen te vervalsen (CGVS vragenlijst 19.10.2010 p. 2 vraag 3.5). Op het CGVS echter heeft u het maar over één poging tot vervalsing (die u kon vrijdelen) en dat er dus geen effectieve vervalsing is gebeurd in uw kiesbureau. U zei bovendien dat de poging tot vervalsing gebeurde door één man en dat u dat ten tijde van de verkiezingen nergens gemeld heeft of naar buiten gebracht heeft. U zou dit enkele maanden later wel hebben verteld tegen J.(...), maar ook toen zou u hebben nagelaten om dit effectief schriftelijk te rapporteren en naar buiten te brengen (CGVS p. 9-10 & p. 14). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Hiermee geconfronteerd verklaart u 'ik heb een overtreding gezien en ik heb geen kans gegeven om dat te laten doorgaan. Ik heb dat bekend gemaakt bij J.(...)' (CGVS p. 15). Echter, het louter herhalen van eerdere verklaringen biedt geen uitleg voor deze inconsistente verklaringen. Deze uitleg kan bovendien geen verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden over de 'verschillende overtredingen en vervalsingen' door 'verschillende jongens' versus één overtreding door één persoon. Wat betreft het melden van deze poging tot vervalsing bleken uw opeenvolgende verklaringen ook inconsistent. Zo verklaarde u hieromtrent aanvankelijk dat u de problemen van op de kiesdag aan zowel J.(...) als uw buurjongens meldde, en kort daarna dat u dat behalve aan J.(...) aan niemand vertelde; waardoor u zich nogmaals tegenspreekt. Hiermee geconfronteerd herhaalt u dat u het enkel aan J.(...) vertelde (CGVS p. 14), maar ook dit vormt geen afdoende verklaring. Ook wat betreft de latere problemen bleken uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig. Zo verklaarde u op de DVZ het volgende: "Omdat ik lid ben geworden [van de Labour Party], werd het erger. (...) Ik begon in angst te leven, ik werd voortdurend gevolgd en ik was bang om alleen op straat te komen." (CGVS vragenlijst 19.10.2010 p. 2 vraag 3.5). Toen u op het CGVS expliciet werd gevraagd of u nog problemen had gekregen nadat u op 20 augustus 2010 naar Labour Party was geweest en daar lid werd, antwoordde u dat geen concrete problemen meer meegemaakt hebt. U zei dat u toen enkel nog het telefoontje van uw vriend zou hebben gekregen om u te waarschuwen (CGVS p. 12). Deze versies zijn opnieuw niet verenigbaar. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat uw vriend u had gebeld om u te waarschuwen en dat dit betekende dat uw situatie dus was verergerd na uw bezoek aan de Labour Party (CGVS p. 15). Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid over het al dan niet 'voortdurend gevolgd worden' echter niet op. Het Commissariaat-generaal meent dat deze verschillende ernstige tegenstrijdigheden, over feiten en gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken, de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen.

Ten derde legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over het melden van de poging tot kiesfraude. U verklaart dat u als adjunct-voorzitter van het kiesbureau opleidingen kreeg van de Centrale Kiescommissie over hoe de verkiezingen moesten verlopen en dat u pogingen tot kiesvervalsingen moest rapporteren. U verklaart echter dat u dit niet gedaan heeft in uw eigen stemlokaal 'omdat u dacht dat het daarmee al gedaan was en dat er geen vervalsing was gebeurd'. Als u er daarop op gewezen wordt dat u eerder had verklaard dat u ook pogingen tot vervalsing moest melden, verklaart u 'ik gaf daar geen grote betekenis aan. Ik dacht dat er niets zou gebeuren' (CGVS p. 4-5 & p. 10). Uw passieve houding op dit vlak is echter weinig aannemelijk, omdat u aangeeft dat u wel degelijk weet wat u moet doen als zich dit voordoet. Bovendien was de voorzitter van uw kiesbureau net als u een onafhankelijke en kende u hem van in uw dorp (CGVS p. 10); bijgevolg weerhield niets u ervan de poging tot omkoping te melden zoals er van u verwacht werd. Het feit dat u dit niet deed, doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van dit incident. Verder verklaart u dat u op 20 augustus 2010 naar het kantoor van Labour Party in Tbilisi ging om er over uw problemen te spreken met de vice-voorzitter P.J.(...). Hij vraagt u om eerst alle informatie over uw problemen op de kiesdag (de details van de gebeurtenissen, de namen van de man die u bedreigde en van de andere waarnemers, de beledigingen en bedreigingen, ...) te verzamelen en hem dat op papier te bezorgen. U heeft dat echter niet gedaan omdat u daar volgens uw verklaringen geen tijd voor had (CGVS p. 11-12). Anderzijds verklaarde u dat u pas op 31 augustus 2010 uit uw land vertrokken zou zijn vertrokken (CGVS p. 7). Dat u dus geen tijd had om een geschreven versie van uw problemen aan J.(...) te bezorgen, is bijgevolg weinig aannemelijk en bijzonder pover als verschoningsgrond voor uw passiviteit op dit vlak. Op deze manier komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang. In deze context valt

het nogmaals op dat u pas bijna drie maanden na de kiesdag naar de Labour Party trekt om de kiesfraude van 30 mei 2010 te melden. U verklaart hierbij dat er in het stemlokaal op de kiesdag zelf geen waarnemer van Labour Party aanwezig was – waarom weet u niet (CGVS p. 12). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat er in uw kiesbureau wel degelijk een Labour-waarnemer was, namelijk een zekere E.M.(...). Daarvan zou u als adjunct-voorzitter van dit kiesbureau toch moeten op de hoogte zijn.

Ten vierde verklaart u niets te weten over de huidige stand van zaken van uw problemen in Georgië en verklaart u dat u daar nergens meer naar geïnformeerd heeft (CGVS p. 15); nochtans had u verklaard dat u van een kennis bij het Ministerie van Veiligheid te horen had gekregen dat u maar beter het land verliet (CGVS p. 12), en ook dat u nog steeds verschillende contacten heeft in Georgië (CGVS p. 2). Niet alleen getuigt dit van een bijzonder povere mate van interesse in het verloop van uw problemen waarvoor u op de vlucht ging, het draagt ook allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Over deze kennis bij het Ministerie van Veiligheid dient nog volgende bijkomende opmerking gemaakt te worden. U weigert zijn naam te zeggen 'voor zijn veiligheid'. Als u erop gewezen wordt dat alles wat u zegt vertrouwelijk is, weigert u nog tweemaal om zijn naam te noemen. Als u er nogmaals op gewezen wordt dat het voor de appreciatie van uw asielrelaas belangrijk is bepaalde details van u te weten, weigert u nogmaals de naam van uw vriend te geven. Daarop verklaart u dat hij bij een bepaalde dienst van het Ministerie van Veiligheid in Borjomi werkt; zijn precieze functie weet u niet (CGVS p. 12). Over deze persoon verklaart u nog dat hij u enkel zei dat u beter het land verliet; hoe uw situatie op dat moment precies was, weet u niet. U verklaart dat uw kennis u opbelde omdat iemand uw plan om lid te worden van Labour Party ergens moet verteld hebben – dat zou volgens u gebeurd zijn door P.J.(...), uw buurman of de Labour-coördinator van uw regio die bij uw gesprek op het Labour-kantoor in Tbilisi aanwezig waren. Wie van die drie dat zou geweest zijn, weet u niet ('ik kan niet raden wie dat was'); u kan daar niets concreet over vertellen. Gevraagd waarom die persoon dat zou doen, verklaart u 'omdat de helft van Georgië een spion is van de politie' – deze uitspraak licht u echter verder niet concreet toe. Als u gevraagd wordt of de telefoon van uw kennis te maken had met uw bezoek aan Labour of met wat er gebeurd was op de kiesdag, blijkt u hier opnieuw geen overtuigend antwoord op te kunnen geven (CGVS p. 14). Welnu, uw vage verklaringen omtrent uw kennis, het vermeende verklikken van uw plannen en de reden van de telefoon van uw kennis maken dat er nog weinig geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. Bovendien laat uw gebrek aan medewerking niet alleen niet toe een appreciatie te maken van uw asielrelaas, het ondermijnt ook de ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Ten vijfde zijn uw verklaringen over uw reisroute en de documenten die u daarbij zou hebben gebruikt niet geloofwaardig. Wat betreft uw internationaal paspoort, verklaart u dat u het in Turkije achterliet 'omdat u het niet meer nodig had'. Er werden volgens u geen andere reis- of identiteitsdocumenten voor u voorzien door de smokkelaar. Vanuit Turkije stak u illegaal - met een bootje over een rivier - de grens met Griekenland over. Vanuit Griekenland reisde u met een ferry naar Italië, om vervolgens via Frankrijk naar België te komen. U verklaart dat u niet weet onder welke identiteit u reisde vanaf Turkije en dat u vanaf Griekenland niets meer gemerkt heeft van een douane of grensovergang (CGVS p. 6 & p. 7-8). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig. Zo is uw uitleg dat u een essentieel documenten als uw reispaspoort zomaar zou hebben achtergelaten omdat u dit niet meer nodig zou hebben om vanuit Turkije naar België te reizen weinig geloofwaardig. Verder kan er ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u vanaf Griekenland niets meer gemerkt hebben van grensovergangen en dat u niet zou weten onder welke identiteit u reisde; te meer omdat u verklaarde dat u zelf aan het stuur zat van de wagen waarmee u op de boot reed in de Griekse haven en er bij aankomst in Italië ook zelf weer mee van reed. U dat er wel degelijk een controle was waarbij de andere chauffeur bepaalde documenten toonde (u verklaart niet te weten welke), waarna jullie mochten passeren (CGVS p. 8). Gezien u bij dergelijke controles zelf zou kunnen gecontroleerd worden, waarbij er vragen kunnen worden gesteld over uw identiteit, uw reisbestemming en uw reisdocumenten, is het niet geloofwaardig dat u niet wist welke documenten er werden getoond en onder welke identiteit u reisde. Op basis van bovenstaande vaststellingen ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, uw reisdocument waarvan u zei dat u het in Turkije zomaar heeft achtergelaten (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Rekening houdend met de hierboven vermelde vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u vanwege uw functie van adjunct-voorzitter van kiesbureau nummer 30 in Borjomi vervolgd worden door de autoriteiten van uw land. Het Commissariaat-generaal meent dat er dus geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De documenten die u hieromtrent neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. Zoals reeds vermeld, tonen de badge van de Centrale Kiescommissie, het krantenartikel van de krant 'Borjomi' en het betalingsbewijs van de bank aan dat u wel degelijk adjunct-voorzitter van het kiesbureau was, maar deze documenten kunnen de problemen die u zou meegemaakt hebben niet aantonen. Wat betreft het betalingsbewijs verklaart u dat u op 25 juni 2010 zelf naar de bank ging waar u van de Centrale Kiescommissie afdeling Borjomi een premie kreeg uitbetaald voor uw functie als adjunct-voorzitter van het kiesbureau (CGVS p. 4 + document 4 in administratief dossier). Indien u op 30 mei 2010 werkelijk een poging tot fraude vanwege de regeringspartij zou hebben verijdeld en indien u daarom werkelijk gevisieerd zou zijn geweest door de autoriteiten dat is het op zijn minst vreemd te noemen dat u van diezelfde autoriteiten überhaupt nog een financiële compensatie uitbetaald zou krijgen voor uw functie als adjunct-voorzitter bij de verkiezingen. Uw Georgische identiteitskaart en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden, en houden geen verband met de door u aangehaalde problemen. Uw partijlidkaart van de Labour Party toont aan dat u vanaf 6 september 2010 lid bent van deze partij, maar aangezien dit document dateert van ná uw vertrek uit uw land (waardoor zelfs uw handtekening op deze lidkaart ontbreekt), kan dit bezwaarlijk gezien worden als een bewijsstuk van de problemen die u meegemaakt zou hebben als gevolg van uw adjunct-voorzitterschap bij de verkiezingen van 30 mei 2010.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/4 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de artikelen 57/6 en 57/7ter van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal). Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149;

RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal zijn functie als adjunct-voorzitter van een kiesbureau bij de verkiezingen van 30 mei 2010 niet betwist. Dit wordt overigens bevestigd door de neergelegde stukken.

Verzoeker poogt vervolgens de aangehaalde argumenten van de bestreden beslissing één voor één te weerleggen. Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt vage en inconsistente verklaringen af te leggen omtrent de persoon die hem gevraagd zou hebben verkiezingsfraude te plegen, stelt verzoeker dat hij helemaal niet bedoelde dat dit een officiële waarnemer van de overheid was. Verzoeker stelde enkel dat het een waarnemer van de overheid was omdat deze persoon blijkbaar handelde in het voordeel van het heersende regime in verzoekers land van herkomst. Verzoeker stelt dat deze persoon gewoon contact aan het leggen was met leden van de Nationale Beweging en naar iedereen keek en het stemgedrag trachtte te beïnvloeden.

Verder stelt verzoeker dat het feit dat hij al heeft gezegd dat het niet om een officiële waarnemer ging aantoonde dat er mogelijks een vertaalprobleem is geweest.

Verzoeker stelt verder dat het niet zo vreemd is dat hij enkel de bijnaam "Spike" kent van de politiechef en burgemeester van de gemeente Borjimi. Hij meent dat het niet is omdat men een bepaalde functie opgedragen krijgt tijdens de verkiezingen dat men daarom de namen van de kandidaten en de functionarissen van het huidige regime kent.

Verzoeker stelt dat het er voor hem uiteraard niet toe deed om de precieze identiteit te achterhalen van de persoon die hem bedreigde, omdat het duidelijk was dat hij vastgezet werd door het huidige regime.

De Raad merkt op dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het aanhalen van een vertaalprobleem. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. Verder is het louter aanhalen van vertaalproblemen eveneens niet van dien aard om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Indien verzoeker een vertaalprobleem wil hard maken dient hij dit *in concreto* te doen, maar verzoeker slaagt hier niet in. Verzoeker slaagt er dus niet in om de vage en inconsistente verklaringen omtrent de persoon die hem zou hebben bedreigd te verklaren.

Wat de naam van de politiechef en burgemeester betreft, is de Raad van mening dat van een persoon die beweert problemen te hebben omwille van politieke redenen niet noodzakelijk de naam van de burgemeester van zijn stad kent. De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

Verzoeker stelt dat hij de poging tot verkiezingsfraude had kunnen vrijdelen, zodat het niet vreemd is dat hij op dat ogenblik besloten heeft dit niet te melden, ook al kreeg verzoeker opleidingen van de centrale kiescommissie.

Verzoeker stelt verder dat hij later op 20 augustus 2010 alles vertelde aan P.J.(...) de vicevoorzitter van de Labour Party. Verzoeker is elf dagen nadien reeds uit vrees het land ontvlucht, zodat hij niet de tijd en ruimte heeft gevonden om alles gedetailleerd aan P.J.(...) over te maken.

Wat betreft de informatie van het Commissariaat-generaal dat er weldegelijk een waarnemer van Labour Party aanwezig was in het kiesbureau waar verzoeker zetelde, stelt verzoeker dat hij ofwel hiervan niet op de hoogte was, ofwel dat deze waarnemer in de praktijk niet is komen opdagen.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) over wat u zou meegemaakt hebben. Zo verklaart u op de DVZ dat u in uw kiesbureau 'verschillende overtredingen en vervalsingen' gezien heeft en dat u deze informatie naar buiten heeft gebracht, en dat er 'verschillende jongens' waren die u en uw collega's dwongen om de verkiezingen te vervalsen (CGVS vragenlijst 19.10.2010 p. 2 vraag 3.5). Op het CGVS echter heeft u het maar over één poging tot vervalsing (die u kon verijdelen) en dat er dus geen effectieve vervalsing is gebeurd in uw kiesbureau. U zei bovendien dat de poging tot vervalsing gebeurde door één man en dat u dat ten tijde van de verkiezingen nergens gemeld heeft of naar buiten gebracht heeft. U zou dit enkele maanden later wel hebben verteld tegen J(...), maar ook toen zou u hebben nagelaten om dit effectief schriftelijk te rapporteren en naar buiten te brengen (CGVS p. 9-10 & p. 14). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Hiermee geconfronteerd verklaart u 'ik heb een overtreding gezien en ik heb geen kans gegeven om dat te laten doorgaan. Ik heb dat bekend gemaakt bij J(...)' (CGVS p. 15). Echter, het louter herhalen van eerdere verklaringen biedt geen uitleg voor deze inconsistente verklaringen. Deze uitleg kan bovendien geen verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden over de 'verschillende overtredingen en vervalsingen' door 'verschillende jongens' versus één overtreding door één persoon. Wat betreft het melden van deze poging tot vervalsing bleken uw opeenvolgende verklaringen ook inconsistent. Zo verklaarde u hieromtrent aanvankelijk dat u de problemen van op de kiesdag aan zowel J(...) als uw buurjongens meldde, en kort daarna dat u dat behalve aan J(...) aan niemand vertelde; waardoor u zich nogmaals tegensprekt. Hiermee geconfronteerd herhaalt u dat u het enkel aan J(...) vertelde (CGVS p. 14), maar ook dit vormt geen afdoende verklaring. Ook wat betreft de latere problemen bleken uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig. Zo verklaarde u op de DVZ het volgende: "Omdat ik lid ben geworden [van de Labour Party], werd het erger. (...) Ik begon in angst te leven, ik werd voortdurend gevolgd en ik was bang om alleen op straat te komen." (CGVS vragenlijst 19.10.2010 p. 2 vraag 3.5). Toen u op het CGVS expliciet werd gevraagd of u nog problemen had gekregen nadat u op 20 augustus 2010 naar Labour Party was geweest en daar lid werd, antwoordde u dat geen concrete problemen meer meegemaakt hebt. U zei dat u toen enkel nog het telefoontje van uw vriend zou hebben gekregen om u te waarschuwen (CGVS p. 12). Deze versies zijn opnieuw niet verenigbaar. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat uw vriend u had gebeld om u te waarschuwen en dat dit betekende dat uw situatie dus was verergerd na uw bezoek aan de Labour Party (CGVS p. 15). Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid over het al dan niet 'voortdurend gevolgd worden' echter niet op. Het Commissariaat-generaal meent dat deze verschillende ernstige tegenstrijdigheden, over feiten en gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken, de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnen(...)".

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift geenszins in deze aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen, maar beperkt zich weer tot herhalen van reeds afgelegde verklaringen, de Raad schaart zich dan ook achter dit motief. Het betreft de kern van het asielrelaas van verzoeker en hij weerlegt de tegenstrijdigheden met zijn verklaringen in zijn Verklaring niet. Dit ondermijnt de aannemelijkheid van zijn asielrelaas.

Of er een waarnemer van Labour Party was aangesteld voor zijn kiesbureau en het feit of deze persoon al dan niet aanwezig was betreft een overtollig motief.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt niets te weten over de ontwikkelingen in de problemen die verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben, stelt verzoeker dat het begrijpelijk is dat hij als kandidaat-vluchteling van nature uit zeer wantrouwig is ten opzichte van zijn eigen overheid, hetgeen ook afstraalt naar ieder contact met andere overheden, daarom wilt hij de identiteit van zijn kennis bij het ministerie van veiligheid niet prijs geven. Hij vreest eveneens de veiligheid van deze persoon en meent dat er geen garanties zijn in het vertrouwelijke karakter van de procedure, zodat het volledig begrijpelijk is dat hij deze naam niet doorgeeft. Verzoeker wijst erop dat hij reeds verklaarde dat de helft van de mensen in zijn land van herkomst spionnen zouden zijn. Verder stelt verzoeker dat hij via de telefoon niet meer informatie kreeg dan hij aan het Commissariaat-generaal heeft meegedeeld.

De Raad meent dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting.

Wat betreft het feit dat verzoeker de naam van zijn contact niet wil vrijgeven, nadat hier meermaals naar gevraagd wordt en dat de vertrouwelijkheid van de procedure aan hem verzekerd wordt, doet verder

afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoekers relaas. Het feit dat het wantrouwen tegen de eigen overheid afstraalt op de Belgische asielinstanties is geen afdoende verklaring voor het gebrek aan medewerking dat blijkt uit verzoekers weigering de naam te noemen van deze persoon die hem zou hebben aangeraden het land te verlaten.

De Raad meent dat het motief betreffende de onaannemelijke verklaringen omtrent de reisroute van verzoeker overtuigend is.

De Raad is net zoals de commissaris-generaal van mening dat de documenten die verzoeker neerlegt geenszins verandering kunnen brengen in de bovenstaande beoordeling. De neergelegde documenten hebben slechts betrekking op verzoekers identiteit en het feit dat hij als adjunct-voorzitter van een kiesbureau heeft opgetreden tijdens de verkiezingen van 30 mei 2010. Deze documenten bewijzen geenszins de door verzoeker aangehaalde problemen.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)De documenten die u hieromtrent neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. Zoals reeds vermeld, tonen de badge van de Centrale Kiescommissie, het krantenartikel van de krant 'Borjomi' en het betalingsbewijs van de bank aan dat u wel degelijk adjunct-voorzitter van het kiesbureau was, maar deze documenten kunnen de problemen die u zou meegemaakt hebben niet aantonen. Wat betreft het betalingsbewijs verklaart u dat u op 25 juni 2010 zelf naar de bank ging waar u van de Centrale Kiescommissie afdeling Borjomi een premie kreeg uitbetaald voor uw functie als adjunct-voorzitter van het kiesbureau (CGVS p. 4 + document 4 in administratief dossier). Indien u op 30 mei 2010 werkelijk een poging tot fraude vanwege de regeringspartij zou hebben vrijdeld en indien u daarom werkelijk gevisieerd zou zijn geweest door de autoriteiten dat is het op zijn minst vreemd te noemen dat u van diezelfde autoriteiten überhaupt nog een financiële compensatie uitbetaald zou krijgen voor uw functie als adjunct-voorzitter bij de verkiezingen. Uw Georgische identiteitskaart en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden, en houden geen verband met de door u aangehaalde problemen. Uw partijlidkaart van de Labour Party toont aan dat u vanaf 6 september 2010 lid bent van deze partij, maar aangezien dit document dateert van ná uw vertrek uit uw land (waardoor zelfs uw handtekening op deze lidkaart ontbreekt), kan dit bezwaarlijk gezien worden als een bewijsstuk van de problemen die u meegemaakt zou hebben als gevolg van uw adjunct-voorzitterschap bij de verkiezingen van 30 mei 2010.(...)"*.

De Raad is van mening dat ze de motivering van de commissaris-generaal betreffende het betalingsbewijs, niet kan volgen, maar dit neemt geenszins weg dat dit nog steeds geen bewijs levert van de door verzoeker aangehaalde problemen. De Raad schaart zich dan ook voor het overige achter dit motief.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoeker stelt eveneens dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt wat betreft de subsidiaire bescherming, aangezien er uit de motivering op geen enkele manier blijkt waarom verzoeker niet voor deze bescherming in aanmerking komt, waardoor het niet mogelijk is een degelijk verweer te voeren.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is. Ook voor het toekennen van de subsidiaire bescherming is het noodzakelijk dat verzoekers relaas aannemelijk wordt bevonden, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS